

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om bemyndigelse til foretagelse af visse ekspropriationer m. v.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 1353).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ministeren for offentlige arbejder (Carl Petersen): Jeg har den ære for det høje landsting at forelægge forslag til lov om bemyndigelse til foretagelse af visse ekspropriationer m. v. Lovforslaget er en gammel kending i rigsdagen, da tilsvarende lovforslag har været til behandling hvert år.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger, da lovforslaget er ganske enslydende med den nugældende lov, og skal blot anbefale det til en hurtig gennemførelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i forsorgsloven, folkeforsikringsloven og ulykkesforsikringsloven (vedrørende administrationen af den sociale lovgivning).

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 1349).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Socialministeren (Strøm): Herved tillader jeg mig for det høje landsting at anbefale forslag til lov om ændringer i forsorgsloven, folkeforsikringsloven og ulykkesforsikringsloven (vedrørende administrationen af den sociale lovgivningen), således som det er vedtaget i det andet høje ting.

I et af indenrigsministeren den 31. januar 1950 fremsat lovforslag er der foreslået en del ændringer i og tilføjelser til loven om købstadkommunernes styrelse bl. a. som følge af, at Aarhus kommune har opnået indenrigsministerens tilslutning til, at styrelsesformen for købstaden ændres.

Ved denne nyordning henlægges administrationen af forsørgelsesvæsenet til Aarhus' magistrats 3. afdeling, hvorved det sociale udvalg overflødiggøres. Men da det i forsorgslovens § 26 i dens nuværende skik-

kelse bestemmes, at den sociale lovgivning udenfor København administreres af de sociale udvalg, er det nødvendigt at ændre forsorgslovens § 26, og det foreslås derfor ved at føje et nyt — 3. — punktum til bestemmelsen at åbne adgang for socialministeren til efter indstilling af vedkommende kommunalbestyrelse at godkende, at der i andre store kommuner, hvor der findes en magistrat, indføres en lignende ordning som den, der gælder i København.

Den foreslåede tilføjelse til § 26 nødvendiggør, at der yderligere træffes bestemmelse om sammensætning af børneværnsudvalget i de tilfælde, hvor det sociale udvalgs opgaver varetages af en magistratsafdeling. Der stilles derfor samtidig forslag om en tilføjelse til forsorgslovens § 27, hvorved det fastsættes, at den borgmester eller rådmand, under hvem børneværnet sorterer, er formand for børneværnsudvalget i de i § 26, 3. punktum, nævnte tilfælde.

Udover disse ændringer har jeg fundet det hensigtsmæssigt samtidig at medtage en mindre ændring af forsorgslovens § 99, stk. 1 og 4, vedrørende sammensætningen af Københavns kommunes børneværn. Ved ændringen udvides antallet af kredsværger og disses suppleanter fra 3 til 4 for hver af byens 16 børneværnskredse.

De i lovforslagets § 2 foreslåede ændringer i folkeforsikringsloven er en direkte følge af ændringen af forsorgslovens § 26, ligesom den i § 3 foreslåede ændring i ulykkesforsikringsloven er en følge af den nye styrelsesform i Aarhus.

Jeg vil gerne samtidig henlede opmærksomheden på, at det af indenrigsministeren fremsatte forslag til lov om ændringer i og tilføjelser til loven om købstadkommunernes styrelse endnu ikke er vedtaget og således ikke har kunnet træde i kraft den 1. april 1950, som det oprindeligt var tilsigtet. Uanset dette ser jeg imidlertid gerne det foreliggende lovforslag gennemført nu, idet de til forsorgslovens § 99, stk. 1 og 4, foreslåede ændringer bør gennemføres inden den 1. maj, da det i forsorgslovens § 99, stk. 7, er bestemt, at valgene af kredsværger gælder for 4 år, regnet fra den efter udløbet af en valgperiode for borgerrepræsentationen følgende 1. maj.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting i overensstemmelse med vedtagelsen i det andet høje ting.